BESCHIKKING VAN HET HOF (Derde kamer)

16 juli 1998 *

In zaak C-252/97 P,

N, voormalig ambtenaar van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Magnée, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van L. Schiltz, Rue du Fort Rheinsheim 2,

rekwirant,

betreffende hogere voorziening tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vierde kamer) van 15 mei 1997, N/Commissie (T-273/94, JurAmbt. blz. II-289), strekkende tot nietigverklaring van rekwirants tuchtrechtelijk ontslag en tot toekenning van schadevergoeding,

andere partij bij de procedure:

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Valsesia, juridisch hoofdadviseur, als gemachtigde, bijgestaan door D. Waelbroeck, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

geeft

* Procestaal: Frans.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: C. Gulmann, kamerpresident (rapporteur), J. C. Moitinho de Almeida en J.-P. Puissochet, rechters,

advocaat-generaal: F. G. Jacobs
griffier: R. Grass

de advocaat-generaal gehoord,

de navolgende

Beschikking

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 11 juli 1997, heeft N krachtens artikel 49 van 's Hofs Statuut-EG hogere voorziening ingesteld tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 15 mei 1997, N/Commissie (T-273/94, JurAmbt. blz. II-289; hierna: „bestreden arrest"), houdende verwerping van het beroep tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 4 oktober 1993 waarbij rekwirant tuchtrechtelijk is ontslagen, en tot toekenning van een vergoeding voor de morele schade die hij zou hebben geleden.

2 Met betrekking tot de aan het geschil tussen N en de Commissie ten grondslag liggende feiten wordt verwezen naar de punten 1 tot en met 30 van het bestreden arrest.

Het beroep voor het Gerecht

3 Bij op 2 augustus 1994 neergelegd verzoekschrift stelde N beroep in bij het Gerecht, waarbij hij concludeerde dat het het Gerecht behage:

— nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 4 oktober 1993 waarbij rekwirant tuchtrechtelijk is ontslagen, en het besluit van 2 mei 1994 houdende afwijzing van diens klacht;

— te gelasten dat rekwirant met terugwerkende kracht tot 1 december 1993 wordt herplaatst, en de Commissie te veroordelen hem zijn achterstallig salaris zonder onderbreking te betalen, vermeerderd met interessen op de voet van 8 % per jaar vanaf de datum van opeisbaarheid van elk maandsalaris;

— de Commissie te veroordelen rekwirant ter vergoeding van zijn morele schade het bedrag van 3 miljoen BFR te betalen, of elk ander bedrag dat het Gerecht zal vermenen te behoren;

— subsidiair, voor het geval de herplaatsing niet wordt gelast, voor recht te verklaren dat rekwirants tuchtrechtelijk ontslag niet naar behoren was gegrond en de Commissie bijgevolg te veroordelen hem het bedrag van 57 443 399 BFR te betalen ter vergoeding van zijn financiële schade en het bedrag van 20 miljoen BFR ter vergoeding van zijn morele schade, of elk ander bedrag dat het Gerecht zal vermenen te behoren;

— de Commissie in alle kosten te verwijzen.

4 Tot staving van zijn beroep tot nietigverklaring voor het Gerecht had N drie middelen aangevoerd: 1) onregelmatigheid van de tuchtprocedure, 2) kennelijk verkeerde beoordeling van de feiten door de Commissie, en 3) schending van het evenredigheidsbeginsel.

5 Met betrekking tot het middel inzake de onregelmatigheid van de tuchtprocedure stelde het Gerecht om te beginnen in de punten 67 tot en met 76 van het bestreden arrest vast, dat de Commissie terecht een tuchtprocedure had ingeleid, dat de enkele omstandigheid dat de inlichtingen waarop de Commissie zich baseerde, misschien door een bank in strijd met nationale bepalingen betreffende de bescherming van het bankgeheim waren verstrekt, haar niet kon beletten een dergelijke procedure in te leiden en dat die procedure geen schending van het recht op eerbiediging van het privéleven vormde.

6 Het Gerecht was vervolgens in de punten 77 tot en met 84 van het bestreden arrest van oordeel, dat rekwirants argument, dat de Commissie zijn recht van verweer tijdens het verloop van de tuchtprocedure had geschonden, moest worden afgewezen, aangezien hij uit de omstandigheid dat de Commissie hem vanaf het begin van de gesprekken niet op de hoogte had gesteld van hetgeen hem ten laste werd gelegd, een dergelijke schending niet kon afleiden. De Commissie had evenmin het algemene beginsel van de procedure op tegenspraak en van procedurele gelijkheid geschonden door de identiteit van haar informant tijdens de procedure niet bekend te maken. Het Gerecht merkte verder in de punten 85 en 86 van het bestreden arrest op, dat de Commissie het recht van rekwirant om niet tegen zichzelf te getuigen niet had geschonden, en wees er in de punten 87 tot en met 94 van het bestreden arrest op, dat rekwirants stelling, dat zijn recht van verweer door de niet-mededeling van bepaalde stukken was geschonden, niet kon worden aanvaard.

7 Wat betreft rekwirants stelling, dat de Commissie zijn recht op een eerlijk proces niet in acht had genomen, stelde het Gerecht in punt 95 van het bestreden arrest vast, dat de Commissie niet kon worden aangemerkt als een „rechterlijke instantie" in de zin van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: „EVRM"), ondertekend op 4 november 1950. Voorts overwoog het Gerecht in punt 96 van het bestreden arrest, dat rekwirant ten onrechte had beweerd dat het besluit houdende afwijzing van zijn klacht was genomen door dezelfde persoon die ook het oorspronkelijke besluit had vastgesteld.

8 Aangaande de middelen inzake kennelijk verkeerde beoordeling van de feiten en schending van het evenredigheidsbeginsel oordeelde het Gerecht in de punten 125 tot en met 145 van het bestreden arrest, dat niet kon worden gesteld, dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout had gemaakt door te concluderen dat rekwirant ernstig was tekortgeschoten in zijn statutaire verplichtingen. In de punten 147 tot en met 149 van het bestreden arrest voegde het Gerecht daaraan toe, dat het dossier geen enkel element bevatte op grond waarvan kon worden geconcludeerd, dat de opgelegde tuchtmaatregel kennelijk niet in verhouding stond tot de vastgestelde tekortkomingen of dat de Commissie haar bevoegdheid niet had gebruikt voor het doel waarvoor deze haar was verleend.

9 Ten slotte stelde het Gerecht inzake de vordering tot schadevergoeding in de punten 159 en 160 van het bestreden arrest vast, dat het beroep ontvankelijk doch ongegrond was, omdat uit het onderzoek van de tot staving van de vordering tot nietigverklaring aangevoerde middelen niet was gebleken, dat de Commissie enige onwettigheid had begaan en derhalve een fout had gemaakt, waarvoor zij aansprakelijk kon worden gesteld.

10 Mitsdien heeft het Gerecht het beroep in zijn geheel verworpen.

De hogere voorziening

11 Met zijn hogere voorziening verzoekt N het Hof, het arrest van het Gerecht te vernietigen en:

— nietig te verklaren het besluit van de Commissie van 4 oktober 1993 waarbij rekwirant tuchtrechtelijk is ontslagen, en het besluit van 2 mei 1994 houdende afwijzing van diens klacht;

— te gelasten dat rekwirant met terugwerkende kracht tot 1 december 1993 wordt herplaatst, en de Commissie te veroordelen hem zijn achterstallig salaris zonder onderbreking te betalen, vermeerderd met interessen op de voet van 8 % per jaar vanaf de datum van opeisbaarheid van elk maandsalaris;

— de Commissie te veroordelen rekwirant ter vergoeding van zijn morele schade het bedrag van 3 miljoen BFR te betalen, of elk ander bedrag dat het Hof zal vermenen te behoren;

subsidiair, voor het geval rekwirants herplaatsing niet wordt gelast,

— voor recht te verklaren dat zijn tuchtrechtelijk ontslag ongegrond was, en de Commissie bijgevolg te veroordelen hem het bedrag van 57 443 399 BFR te betalen ter vergoeding van zijn financiële schade en het bedrag van 20 miljoen BFR ter vergoeding van zijn morele schade, of elk ander bedrag dat het Hof zal vermenen te behoren,

meer subsidiair, alvorens recht te doen, zonder enige erkenning wat de schuldvraag betreft,

— rekwirant toe te staan met elk rechtsmiddel, getuigenverklaringen daaronder begrepen, te bewijzen dat hij geen enkele instructie aan wie dan ook heeft gegeven met het oog op de tenuitvoerlegging van de gestelde litigieuze „overeenkomst", en dat hij die overeenkomst niet heeft ondertekend;

— een grafoloog aan te wijzen die dit handschrift moet onderzoeken.

12 In haar opmerkingen over de hogere voorziening concludeert de Commissie dat het het Hof behage:

— de hogere voorziening niet-ontvankelijk te verklaren voor zover zij ziet op beweerdelijke feitelijke vergissingen van het Gerecht;

— de hogere voorziening in haar geheel ongegrond te verklaren;

— de vorderingen tot schadevergoeding van rekwirant ongegrond te verklaren;

— te beslissen over de kosten rechtens.

13 Tot staving van zijn hogere voorziening voert rekwirant drie categorieën van middelen aan die betrekking hebben op: 1) de uiteenzetting van de feiten door het Gerecht, 2) de tuchtprocedure, en 3) de beoordeling van de feiten door het Gerecht alsmede schending van het evenredigheidsbeginsel.

Beoordeling door het Hof

14 Krachtens artikel 119 van zijn Reglement voor de procesvoering kan het Hof, wanneer de hogere voorziening kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond is, op ieder moment bij met redenen omklede beschikking deze afwijzen zonder mondelinge behandeling.

15 Alvorens rekwirants middelen worden onderzocht, zij eraan herinnerd, dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een hogere voorziening krachtens artikel 168 A EG-Verdrag en artikel 51, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG slechts kan worden gebaseerd op middelen inzake schending van rechtsregels, met uitsluiting van iedere feitelijke beoordeling (zie, onder meer, beschikking van 16 september 1997, Koelman/Commissie, C-59/96 P, Jurispr. blz. I-4809, punt 31).

16 Wanneer het Gerecht de feiten heeft vastgesteld of heeft beoordeeld, is het Hof dus enkel bevoegd het hem bij artikel 168 A van het Verdrag opgedragen toezicht uit te oefenen over de juridische kwalificatie van die feiten en de rechtsgevolgen die het Gerecht daaraan heeft verbonden. Evenmin is het Hof in beginsel bevoegd de bewijzen te onderzoeken die het Gerecht tot staving van die feiten in aanmerking heeft genomen. Wanneer deze bewijzen regelmatig zijn verkregen en de algemene rechtsbeginselen en procedureregels inzake de bewijslast en de bewijsvoering zijn geëerbiedigd, staat het immers enkel aan het Gerecht te beoordelen, welke waarde aan de hem voorgelegde bewijsmiddelen moet worden gehecht (zie, onder meer, beschikking van 5 februari 1998, Abello/Commissie, C-30/96 P, Jurispr. blz. I-377, punt 53).

17 Ingevolge artikel 112, lid 1, sub c, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof moet het verzoekschrift in hogere voorziening de aangevoerde middelen en argumenten rechtens bevatten.

18 Uit deze bepalingen blijkt, dat een hogere voorziening nauwkeurig moet aangeven tegen welke onderdelen van het arrest waarvan de vernietiging wordt gevorderd, zij is gericht en welke argumenten rechtens die vordering specifiek staven.

19 Volgens vaste rechtspraak voldoet een hogere voorziening, die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten — met inbegrip van die welke zijn gebaseerd op door het Gerecht uitdrukkelijk verworpen feiten — herhaalt of letterlijk weergeeft, niet aan dit vereiste. Een dergelijke hogere voorziening beoogt immers in werkelijkheid slechts een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoekschrift, iets waartoe het Hof op grond van artikel 49

van zijn Statuut-EG niet bevoegd is (zie, onder meer, beschikking van 15 januari 1998, Obst/Commissie, C-403/95 P, Jurispr. blz. I-27, punt 18).

Eerste categorie van middelen: uiteenzetting van de feiten door het Gerecht

20 Met deze eerste categorie van middelen betoogt N, dat het Gerecht zich feitelijk heeft vergist, waardoor de conclusies van het litigieuze besluit zijn verdraaid en zijn belangen zijn geschaad.

21 N verwijt het Gerecht dus, ten eerste, te zijn voorbijgegaan aan het feit dat hij zelf telefonisch aan zijn bank had meegedeeld, dat het litigieuze bedrag niet op zijn bankrekening mocht worden overgeschreven, ten tweede, in punt 7 van het bestreden arrest te hebben verwezen naar een „tussen verzoeker en Nigeria gesloten overeenkomst", een feit dat hij altijd heeft betwist, en ten derde, niet te hebben vastgesteld dat hij geen „geloofwaardige verklaring" behoefde te geven van de overschrijving op zijn bankrekening daar hij de transactie meteen had verhinderd, toen hem was meegedeeld om welk bedrag het ging. Het was niet aan hem om de gerechtvaardigde twijfel van de Commissie uit de weg te ruimen, nadat hij aan zijn bank had bevestigd dat zij de transactie niet moest uitvoeren. Ten vierde, betwist N dat hij toegang tot gevoelige informatie en stukken heeft gehad.

22 Dienaangaande volstaat de vaststelling dat N met dit betoog zich ertoe beperkt, de feitelijke bevindingen en de beoordeling daarvan door het Gerecht in twijfel te trekken.

23 Mitsdien moet de eerste categorie van middelen kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

Tweede categorie van middelen: onregelmatigheid van de tuchtprocedure

24 In het kader van de tweede categorie van middelen verwijt rekwirant het Gerecht met het eerste middel ervan, in punt 70 van het bestreden arrest te hebben geoordeeld, dat aangezien de „informatiebron" op eigen initiatief had gehandeld, de Commissie de inlichtingen die haar in strijd met een geheimhoudingsplicht waren verstrekt, kon gebruiken en op die basis een onderzoek, en vervolgens een tuchtrechtelijke procedure kon inleiden. De reden voor de weigering van de Commissie de identiteit van die informatiebron prijs te geven, roept allerlei vragen op en de enkele omstandigheid dat de bank om geheimhouding had verzocht, had de Commissie aan het denken moeten zetten.

25 Vervolgens is het Gerecht eraan voorbijgegaan, dat de deelneming van de Commissie aan de oorspronkelijke fout ten minste uit het gebruik en de exploitatie van de begane fout blijkt. Het zou het algemene rechtsbeginsel „fraus omnia corrumpit" hebben geschonden, doordat het in punt 69 van het bestreden arrest overwoog, dat de Commissie aan deze peremptoire nietigheid kon voorbijgaan met de uitvlucht dat zij „haar belangen" moest beschermen, die overigens niet nader werden omschreven.

26 Zoals blijkt uit punt 19 van het onderhavige arrest, voldoet een hogere voorziening, die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten herhaalt of letterlijk weergeeft, niet aan de vereisten van artikel 168 A van het Verdrag en artikel 51, eerste alinea, van 's Hofs Statuut-EG.

27 Voorgaand betoog beoogt in wezen een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoekschrift en zet niet uiteen, in welk opzicht het bestreden arrest een verkeerde rechtsopvatting vertolkt.

28 Met betrekking tot het argument dat het Gerecht het algemene rechtsbeginsel „fraus omnia corrumpit" niet in acht zou hebben genomen, zij opgemerkt, dat het geen zelfstandig middel vormt waardoor kan worden afgedaan aan de beoordeling door het Gerecht, volgens welke de enkele omstandigheid dat de inlichtingen, waarop de Commissie zich baseerde, door een bank in strijd met nationale bepalingen betreffende de bescherming van het bankgeheim waren verstrekt, haar niet kon beletten een tuchtprocedure in te leiden, zodat die stap geen schending van het recht op eerbiediging van het privéleven vormde.

29 Het eerste middel van deze categorie moet dus kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

30 Met het eerste onderdeel van het tweede middel verwijt N het Gerecht, dat het toch verschillende stappen, namelijk de in punt 69 van het bestreden arrest vermelde instelling van een onderzoek en de in punt 70 genoemde inleiding van een tuchtprocedure, door elkaar heeft gehaald. Volgens het tweede onderdeel van dit middel zou het Gerecht geen gronden hebben aangevoerd waarom aan het belang van de Commissie niet reeds met een eenvoudig onderzoek in plaats van met een tot het ontslag van rekwirant leidende tuchtprocedure had kunnen worden voldaan. De voorrang van het algemene belang boven een gerechtvaardigd bijzonder belang moet in elke democratie een uitzondering vormen en kan enkel gerechtvaardigd zijn, indien de opoffering van het bijzondere belang onvermijdelijk en evenredig aan het aangevoerde algemene belang is.

31 Dit tweede middel berust op een kennelijk verkeerde lezing van het bestreden arrest.

32 Om te beginnen heeft het Gerecht in punt 69 van het bestreden arrest verklaard, waarom de Commissie een vooronderzoek moest instellen, terwijl het in punt 70 antwoord heeft gegeven op N's middel dat de tuchtprocedure onregelmatig was, aangezien zij was ingeleid op grond van inlichtingen die een bank in strijd met nationale bepalingen betreffende de bescherming van het bankgeheim had verstrekt.

33 Vervolgens heeft het Gerecht in punt 74 overwogen, dat de Commissie, door een onderzoek in te stellen en vervolgens een tuchtprocedure in te leiden na inlichtingen te hebben verkregen die betrekking zouden kunnen hebben op onrechtmatige handelingen van rekwirant en derhalve op een ernstig verzuim van de uit het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (hierna: „Statuut") voortvloeiende verplichtingen, geenszins buitensporig was opgetreden.

34 Bijgevolg heeft het Gerecht de twee procedures niet door elkaar gehaald en heeft het genoegzaam de gronden aangevoerd die de inleiding van een tuchtprocedure door de Commissie rechtvaardigden.

35 Mitsdien moet dit tweede middel kennelijk ongegrond worden verklaard.

36 Met eerste onderdeel van het derde middel stelt N, dat het Gerecht in punt 74 van het bestreden arrest ten onrechte heeft geoordeeld, dat de inleiding van de tuchtprocedure geen schending van het recht op eerbiediging van het privéleven vormde. Het Gerecht zou dus geen rekening hebben gehouden met het feit dat N geen onrechtmatige handeling had begaan, en met het feit dat het algemeen belang, dat een uitzondering op het in artikel 8 EVRM neergelegde fundamentele recht rechtvaardigde, alleen al door een onderzoek afdoende had kunnen worden beschermd. Met het tweede onderdeel van dit middel betoogt hij, dat hij zich terecht erover had beklaagd, dat hem geen rechtsmiddel was geboden waarmee hij had kunnen nagaan, of de niet-eerbiediging van zijn privéleven wettig was.

37 Met het vierde middel verwijt N het Gerecht niet te hebben vastgesteld, dat zijn recht van verweer was geschonden. Het Gerecht kon niet overwegen, dat de ten laste gelegde feiten in de fase van voorafgaande gesprekken niet duidelijk behoefden te worden omschreven, aangezien het niet kon verwijzen naar het begrip „voorafgaand gesprek" ter rechtvaardiging van een uitzondering op de uit artikel 1 van bijlage IX bij het Statuut, betreffende de tuchtprocedure, voortvloeiende verplichting tot duidelijkheid; de voorafgaande gesprekken waren onmiskenbare verhoren geweest, waarbij hij op onrechtmatige wijze tegen zichzelf had moeten getuigen.

38 Met betrekking tot deze twee middelen zij opgemerkt, dat zoals reeds in punt 19 van dit arrest in herinnering is gebracht, de hogere voorziening, die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten herhaalt of letterlijk weergeeft, niet voldoet aan de vereisten van artikel 168 A van het Verdrag en artikel 51 van 's Hofs Statuut-EG.

39 Rekwirant herhaalt de argumenten die hij voor het Gerecht had aangevoerd ten bewijze dat de inleiding van de tuchtprocedure een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven vormde en dat het recht van verweer was geschonden, omdat de ten laste gelegde feiten in de fase van voorafgaande gesprekken niet duidelijk waren omschreven, maar hij voegt daaraan geen elementen toe waaruit het Hof kan opmaken, in welk opzicht het bestreden arrest een verkeerde rechtsopvatting vertolkte.

40 Voorts zij opgemerkt, dat het Gerecht de rechtmatigheid van de beweerdelijke schending van het recht op eerbiediging van het privéleven juist in de punten 71 tot en met 75 van het bestreden arrest heeft getoetst.

41 Mitsdien moeten het eerste onderdeel van het derde middel alsmede het vierde middel kennelijk niet-ontvankelijk en het tweede onderdeel van het derde middel kennelijk ongegrond worden verklaard.

42 Met het vijfde middel stelt N, dat het Gerecht in punt 81 van het bestreden arrest niet kon overwegen, dat de Commissie de anonimiteit van de informant moest beschermen, aangezien zij nooit heeft bewezen, dat de bank om die geheimhouding had verzocht, en de bank nooit heeft ontkend de informant te zijn. Het bestreden arrest kon zich niet op het beroepsgeheim van de informant baseren, aangezien de bank geen enkele beroepsmatige reden heeft om haar geheimen prijs te geven, doch integendeel beroepsmatig tot geheimhouding is verplicht.

43 Dienaangaande zij vastgesteld, dat voor zover het vijfde middel betrekking heeft op een verkeerde beoordeling van de feiten door het Gerecht, het kennelijk niet-ontvankelijk is.

44 Met betrekking tot het verwijt inzake de plicht om de anonimiteit van de informant te beschermen, blijkt uit 's Hofs rechtspraak, zoals het Gerecht in punt 81 van het bestreden arrest heeft opgemerkt, dat artikel 214 EG-Verdrag, dat aan de leden en de personeelsleden van de instellingen van de Gemeenschap de verplichting oplegt, inlichtingen die naar hun aard onder de geheimhoudingsplicht vallen, niet openbaar te maken, een algemeen beginsel vormt dat eveneens geldt voor door natuurlijke personen verstrekte inlichtingen, indien die inlichtingen naar hun aard vertrouwelijk zijn. Ingeval inlichtingen uit vrije wil worden verstrekt, doch met een verzoek om geheimhouding teneinde de anonimiteit van de informant te waarborgen, is de instelling die dergelijke inlichtingen aanvaardt, gehouden die voorwaarde in acht te nemen (zie arrest van 7 november 1985, Adams/Commissie, 145/83, Jurispr. blz. 3539, punt 34). Een procedure die wordt ingeleid op basis van inlichtingen waarvan de oorsprong niet wordt bekendgemaakt, is bovendien regelmatig wanneer de betrokkene daardoor niet wordt gehinderd zijn standpunt kenbaar te maken over de toedracht of het belang der meegedeelde omstandigheden of stukken of over de conclusies welke de Commissie daaraan verbindt (zie arrest van 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche/Commissie, 85/76, Jurispr. blz. 461, punt 14).

45 Bijgevolg is het vijfde middel deels kennelijk niet-ontvankelijk en deels kennelijk ongegrond.

46 Met het zesde middel voert N aan, dat het Gerecht in punt 83 van het bestreden arrest ten onrechte niet heeft erkend, dat zijn recht van verweer was geschonden doordat de identiteit van de informant voor hem verborgen was gehouden. De gehele procedure zou onregelmatig zijn, omdat niet was bekendgemaakt dat aan het voorafgaand onderzoek en de tuchtprocedure enkel en alleen de onrechtmatige handeling van de bank ten grondslag lag.

47 Met zijn zevende middel verwijt N het Gerecht, dat het het argument dat zijn recht om niet tegen zichzelf te getuigen was geschonden, van de hand had gewezen. Hij zou zich namelijk met zijn eigen verklaringen het ernstigst hebben belast.

48 In dit verband volstaat erop te wijzen, dat de hogere voorziening, die slechts de reeds voor het Gerecht aangevoerde middelen en argumenten herhaalt of letterlijk weergeeft, niet voldoet aan de vereisten van artikel 168 A van het Verdrag en artikel 51 van 's Hofs Statuut-EG.

49 In casu beogen N's stellingen in feite een nieuw onderzoek van het bij het Gerecht ingediende verzoekschrift en zetten zij niet uiteen, in welk opzicht het bestreden arrest een verkeerde rechtsopvatting vertolkt.

50 Het zesde en het zevende middel moeten dus kennelijk niet-ontvankelijk worden verklaard.

51 Met het achtste middel betoogt N, dat het Gerecht met een beroep op het feit dat de Commissie niet als een „rechterlijke instantie" in de zin van artikel 6 EVRM kan worden aangemerkt, hem ten onrechte in punt 95 van het bestreden arrest de waarborgen van deze bepaling heeft ontzegd. Zelfs indien deze instelling niet aldus kon worden aangemerkt, had het Gerecht ten minste zelf deze bepaling in acht moeten nemen.

52 Om te beginnen zij vastgesteld dat, zoals het Gerecht in punt 95 van het bestreden arrest heeft gedaan, de procedure voor de Commissie geen gerechtelijke, maar een administratieve procedure is, en dat de Commissie niet als een „rechterlijke instantie" in de zin van artikel 6 EVRM kan worden aangemerkt (zie arrest van 7 juni 1983, Musique diffusion française e. a./Commissie, 100/80, 101/80, 102/80 en 103/80, Jurispr. blz. 1825, punt 7).

53 Bovendien is N's stelling, dat het Gerecht zelf artikel 6 EVRM niet in acht heeft genomen, op geen enkel concreet gegeven gebaseerd.

54 Bijgevolg moet het achtste middel kennelijk ongegrond worden verklaard.

55 Ten slotte verwijt N het Gerecht met het eerste onderdeel van het negende middel, dat het in punt 96 van het bestreden arrest het bezwaar van de hand heeft gewezen, dat het besluit van 4 oktober 1993, waarbij hem de sanctie van tuchtrechtelijk ontslag werd opgelegd, en het besluit van 2 mei 1994, houdende afwijzing van zijn klacht, in werkelijkheid van dezelfde persoon afkomstig waren. Met het tweede onderdeel van dit middel betoogt hij, dat het Gerecht geen antwoord zou hebben gegeven op zijn argument dat de directeur, zonder zijn besluit te motiveren, had besloten hem te ontslaan tegen het advies van de tuchtraad in, die slechts de aanbeveling had gegeven hem in rang terug te zetten, en dat de Commissie eveneens had verzuimd, deze keuze te motiveren.

56 Vastgesteld moet worden dat, daar het eerste onderdeel van dit middel tegen een beoordeling van de feitelijke gegevens door het Gerecht is gericht, het kennelijk niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

57 Het tweede onderdeel van dit middel moet kennelijk ongegrond worden verklaard. Zoals blijkt uit punt 112 van het bestreden arrest heeft rekwirant immers voor het Gerecht gesteld, dat hoewel de tuchtraad terugzetting in rang had aanbevolen, het tot aanstelling bevoegd gezag (hierna: „TABG") voor ontslag had gekozen om redenen die in casu niet feitelijk of rechtens juist bleken te zijn. In de punten 142 en 143 van het bestreden arrest heeft het Gerecht op dit argument geantwoord met de vaststelling dat de beweringen van het TABG in het bestreden besluit overeenkwamen met een globale beoordeling van de feiten, dat rekwirant derhalve ten onrechte het accent had gelegd op de vraag, of het bewijs van deze op zichzelf beschouwde bewering was geleverd, en ten slotte, dat het TABG enkel een hypothese in overweging had genomen die aannemelijk werd geacht gezien de onderhavige omstandigheden en vooral gezien het gebrek aan loyale samenwerking van rekwirant, waardoor definitief een sfeer van gerechtvaardigde verdenking was ontstaan.

Derde categorie van middelen: beoordeling van de feiten door het Gerecht en schending van het evenredigheidsbeginsel

58 In het kader van deze derde categorie van middelen stelt N met het eerste middel, dat de tegen hem geformuleerde grieven dermate uit de lucht gegrepen waren, dat het Gerecht had moeten oordelen dat een tuchtrechtelijk ontslag tegen het advies van de tuchtraad in niet gerechtvaardigd was. De Commissie en het Gerecht hadden zich — de Commissie voor de oplegging van de litigieuze tuchtmaatregel en het Gerecht voor de rechtvaardiging daarvan — enkel gebaseerd op een hypothese die aannemelijk voorkwam. Voorts had het Gerecht in punt 147 ten onrechte aangenomen, dat de keuze van de passende tuchtmaatregel aan het TABG stond en dat de beoordeling of de tuchtmaatregel evenredig was aan de fout, zich tot de kennelijke fout kon beperken.

59 Met het eerste onderdeel van het tweede middel voert N aan, dat het Gerecht hem niet ten laste kon leggen dat hij tegenstrijdige verklaringen had afgelegd, aangezien geen van de aangeduide variaties de gerechtvaardigde twijfel van de Commissie ten aanzien van handelingen die haar aanzienlijk konden schaden, kon laten voortbestaan. Met het tweede onderdeel van dit middel verwijt rekwirant het Gerecht, dat het zijn tuchtrechtelijk ontslag uitsluitend heeft bevestigd omdat hij had gezwegen, terwijl dat zijn recht was.

60 Deze twee middelen steunen op een kennelijk verkeerde lezing van het bestreden arrest.

61 Om te beginnen blijkt niet uit het bestreden arrest, dat het Gerecht het tuchtrechtelijk ontslag uitsluitend heeft bevestigd omdat rekwirant tegenstrijdige verklaringen had afgelegd. In punt 142 van het bestreden arrest heeft het Gerecht immers vastgesteld, dat het TABG in het bestreden besluit had opgemerkt, dat alles erop wees dat N betrokken was bij een poging tot frauduleuze overschrijving van een zeer aanzienlijk bedrag naar zijn bank te Brussel en dat deze verklaring overeenkwam met een globale beoordeling van de feiten. Bovendien heeft het Gerecht in punt 144 van het bestreden arrest geconstateerd, dat uit de verklaringen van

rekwirant in elk geval kon worden afgeleid dat hij in een derde land contacten had onderhouden op een terrein waarop hij in zijn hoedanigheid van gemeenschapsambtenaar over gevoelige informatie beschikte, zonder zijn hiërarchieke meerderen daarvan in kennis te stellen. Het Gerecht heeft derhalve in punt 145 geoordeeld, dat niet kon worden aangenomen, dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout had gemaakt door te concluderen dat rekwirant ernstig in zijn statutaire verplichtingen was tekortgeschoten; daarvóór had het in punt 129 van het bestreden arrest beklemtoond, dat uit het Statuut bleek, dat de ambtenaar jegens zijn instelling een loyaliteitsplicht heeft, op grond waarvan hij blijk moet geven van een boven elke verdenking verheven gedrag om het tussen deze instelling en hemzelf bestaande vertrouwen in stand te houden.

62 Ten slotte moet worden vastgesteld dat, zoals het Gerecht in punt 147 van het bestreden arrest heeft opgemerkt, volgens vaste rechtspraak van het Hof, wanneer de ten laste van de ambtenaar aangenomen feiten zijn komen vast te staan, de keuze van een passende tuchtmaatregel aan het tot aanstelling bevoegd gezag staat, en de gemeenschapsrechter de keuze van de tuchtmaatregel slechts kan veroordelen in geval van kennelijke fout of misbruik van bevoegdheid (zie, onder meer, arrest van 29 januari 1985, F./Commissie, 228/83, Jurispr. blz. 275, punt 34).

63 Zoals het Gerecht terecht in punt 148 van het bestreden arrest heeft opgemerkt, wettigt geen enkel element van het dossier de conclusie, dat de opgelegde tuchtmaatregel kennelijk niet in verhouding stond tot de vastgestelde tekortkomingen of dat de Commissie haar bevoegdheid niet had gebruikt voor het doel waarvoor deze haar was verleend.

64 Derhalve moeten deze twee middelen kennelijk ongegrond worden verklaard.

65 Met het eerste onderdeel van het derde middel voert N om te beginnen aan, dat het Gerecht de hypothese van een poging tot oplichting, die toch juist bleek te zijn, alsmede zijn desbetreffende verklaringen ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten. Met het tweede onderdeel verwijt hij het Gerecht, dat het de vermeende ernstige vergissing van het TABG, namelijk dat het zich op een globale evaluatie

van de feiten had gebaseerd, niet heeft willen straffen. Ten slotte stelt rekwirant met het derde onderdeel van dit middel, dat het Gerecht in punt 132 van het bestreden arrest ten onrechte heeft geoordeeld, dat aan een vermoeden van schuld de voorkeur moest worden gegeven en hem niet het voordeel van de twijfel moest worden gegund. Het Gerecht zou aldus de bewijslast hebben omgekeerd en het vermoeden van onschuld hebben ontkend.

66 Met betrekking tot het eerste onderdeel van dit middel volstaat de vaststelling, dat dit onderdeel betrekking heeft op een verkeerde beoordeling van de feiten door het Gerecht en dat het bijgevolg kennelijk niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

67 Het tweede onderdeel van het middel moet kennelijk ongegrond worden verklaard. Het Gerecht heeft immers in punt 145 van het bestreden arrest vastgesteld, dat niet kan worden aangenomen dat de Commissie op basis van een globale evaluatie de feiten kennelijk verkeerd heeft beoordeeld.

68 Ten slotte berust het derde onderdeel van dit middel op een kennelijk verkeerde lezing van het bestreden arrest. Uit punt 132 daarvan blijkt immers niet, dat aan een vermoeden van schuld de voorkeur moest worden gegeven en de belanghebbende niet het voordeel van de twijfel moest worden gegund, maar dat N zich ter rechtvaardiging van een gebrek aan medewerking niet kon beroepen op algemene rechtsbeginselen, inzonderheid een vermoeden van onschuld. Het Gerecht was derhalve van oordeel, dat daar rekwirant als enige informatie bezat in verband met een transactie waarvan hij beweerde het slachtoffer te zijn, op hem de verplichting rustte niet om zijn onschuld te bewijzen, maar om loyaal met de Commissie samen te werken.

69 Blijkens het voorgaande zijn de door rekwirant tot staving van zijn hogere voorziening aangevoerde middelen kennelijk niet-ontvankelijk of kennelijk ongegrond. De hogere voorziening moet derhalve ingevolge artikel 119 van het Reglement voor de procesvoering worden afgewezen.

Kosten

70 Volgens artikel 69, lid 2, van het Reglement voor de procesvoering wordt de in het ongelijk gestelde partij in de kosten verwezen, indien dat is gevorderd. Aangezien rekwirant in het ongelijk is gesteld, moet hij in de kosten worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer)

beschikt:

1) De hogere voorziening wordt afgewezen.

2) Rekwirant wordt verwezen in de kosten.

Luxemburg, 16 juli 1998.

De griffier

R. Grass

De president van de Derde kamer

C. Gulmann